

Sorin Robert Leoveanu:

„Domnul Vlad Mugur mi-a spus..“

Pe Sorin Leoveanu (care, mai nou, și-a schimbat numele de scenă în Sorin Robert Leoveanu), recent absolvent de Actorie la Târgu-Mureș, l-am văzut pentru prima oară jucând în rolul Domnul Ponza din *Așa este (dacă vi se pare)*, regizat de Vlad Mugur, la Teatrul Național din Craiova. Încă de pe atunci m-a frapat maturitatea lui artistică. Totuși, ideea unui dialog cu Leoveanu mi-a venit abia mai târziu. În urma unui turneu la București al Teatrului Național din Târgu-Mureș, am fost spectator, cu oarecare întârziere după premiera oficială, al producției *Eu când vreau să fluier, fluier*, montată de Theodor-Cristian Popescu. Îmi ieșise total din minte că Sorin Leoveanu (așa l-am apucat, așa îi spun, deocamdată) joacă în spectacolul cu pricina. Mi-a plăcut personajul său, neștiind că el, interpretul de la Târgu-Mureș, este, nici mai mult, nici mai puțin decât... (tot) el, interpretul craiovean. Când am aflat, mi s-a părut incredibil: nu îl recunoscusem, deși aveam de-a face cu aceeași persoană; iar cauza nu era machiajul. În cele două roluri, actorul era diferit. Mi-am dat seama că, de fapt, „accidentul” înseamnă, pentru actor, un compliment. Dar și un motiv destul de solid ca să-l transform pe Sorin în interlocutor.

Ai mai făcut vreo facultate înainte de Actorie?

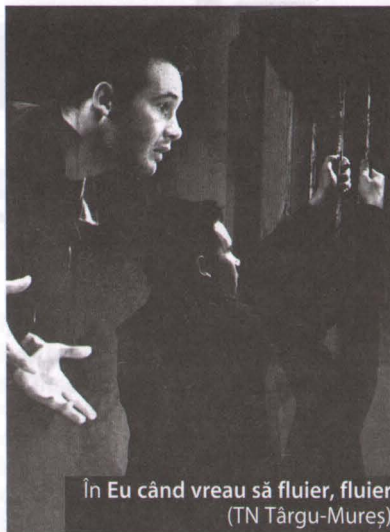
Nu. Am terminat liceul, am mai stat un an, după care m-am pregătit și am intrat la Academie, la Târgu-Mureș. Mi-a fost frică să dau în altă parte. Mi-am zis: „Măcar să văd cum e, să-mi fac o idee”. Am intrat la clasa lui Cornel Popescu, de la care am învățat foarte multe.

Și, dacă a fost o admitere „de încercare”, nu ai mai „încercat” la București?

Am avut o tentativă la sfârșitul anului I, dar am renunțat. Sincer să fiu, m-am gândit că nu e *fair* față de colegii mei.

Cum adică?

Inițial am intrat zece oameni, cinci băieți și cinci fete, și, după un semestru, s-a transferat un coleg. Nu a fost prea plăcut: e ca și când se rupe ceva, cu atât mai mult când te afli la început. Eram toți o mână de oameni, fiecare cu visurile lui, dornic să învețe, să „crească” într-o anumită direcție. Atunci când pornești la drum e greu să tot schimbi locul. Cel puțin pe mine asta m-a determinat să nu plec: am dorit să ajungem o echipă, un tot. Am și fost, de altfel, o clasă foarte unită. Nu am avut răutăți majore.

În *Eu când vreau să fluier, fluier* (TN Târgu-Mureș)

De ce este importantă legătura care se creează în aceeași clasă între niște studenți la Actorie?

O echipă îți dă sentimentul că nu ești singur pe scenă și în viață. Aproape toți locuim în același cămin, stăteam zi de zi împreună, șapte-opt luni pe an. S-a creat un fel de aură. E ca și când tu te-ai împiedicat, iar eu, din spatele tău, m-aș grăbi să te opresc de la cădere. Ca la armată, când întâlnești oameni pe care nu i-ai cunoscut niciodată: și plângi pe umărul celui laltă că nu-ți place armata,

iar el îți mărturisește același lucru. Vorbim, ne povestim, se creează o relație care e mai mult decât faptul că intrăm pe scenă împreună și spunem niște replici.

În ce chip te ajută experiența personală în meseria ta?

Crizele, suferințele, necazurile și decepțiile tale, ca individ, există indiferent de ce și se întâmplă profesional. Totuși, cred că e bine să le ai, pentru că ele contribuie mult la construirea personajelor. Sunt necesare și rateurile: a doua oară nu mai fierbi ciiorba atât de mult. Lovitura sub centură e un pas înainte. După mine, ce se întâmplă acolo, pe scenă, e, în primul rând, emoție pură. E suferința ta, ca om, căci lucrezi mereu cu suflul și cu mintea ta. Am și eu momente când nu mai înțeleg de ce și pentru cine îmi fac meseria, cu ce îl ajută ea pe spectator sau pe partenerul meu. Dar sunt convins că, în primul rând, fac teatrul pentru mine.

Ce vrei să spui?

Când am o repetiție reușită, mă curăț, într-un fel. Nu e nimic paranormal în asta. Mă împac cu propria mea persoană. E un soi de împlinire sufletească: ai realizat un lucru care e important și îți face bine. După ce, pe scenă, ai început să plângi și te dor venele și mușchii de încordare, când te duci acasă ești „fiorică”, nu mai ai absolut nimic. E ca un soi de purificare. Nu știu dacă ești liniștit pentru că și-a ieșit bine și și-ai dat seama că poți să duci până la capăt ceva. E mai curând emoția aceea pură despre care vorbeam mai devreme, munca îngrozitoare, nopțile pierdute frumos. Niciodată nu-ți pare rău că nu ai dormit decât o oră și că ești obosit a doua zi. Faptul că ești în priză e suficient. De aceea, neajunsurile mă ajută. La fel și bucuriile. Atunci ești autentic și „căpușit” pe dinăuntru.

Spuneai că te întrebi la ce le folosește celor din jur ce faci tu.

Spectatorul poate să fie sau nu de acord cu ce se întâmplă pe scenă, să

accepte sau nu energia care vine către el și să transmită înapoi alta. Dar dacă omul acela simte ceva, eu sunt fericit.

Și tu știi când el simte?

Da. Fizic, la aplauze. Altfel, în timpul spectacolului, îl „aud” cum ascultă. Se naște senzația că nu ești singur și că, dacă ceea ce faci nu este acceptat, este măcar înțeles. Te lovește un flux de energie care te învăluie și nu-ți mai dă drumul decât după spectacol. De exemplu, pentru mine, la *Omorul în catedrală* a fost așa, într-o seară. După reprezentăția aceea nu am mai vorbit două ore.

Se întâmplă și ca spectatorul să nu te asculte?

Bineînțeles. Poate să își deschidă o sticlă cu Fanta, să-i sune telefonul etc. Dar ar trebui ca tu, actor, să-l determini de la început să fie atent. Depinde cât de concentrat ești și cât de mult crezi în ceea ce faci. Eu, dacă simt că sunt „prost”, intru în panică. Atunci încerc să mă concentrez și să-mi depășesc frica. Dacă joc spunându-mi doar „Hai să mai bifăm încă o sală”, nu e corect nici față de visurile și credința mea, nici față de scenă. Teatrul, dacă i-ai întors spatele, nu te iartă. Te simte: îți cade o ștangă în cap, se întâmplă ceva. E acolo ceva sfânt.

Să schimbăm puțin direcția discuției. Ai lucrat cu doi regizori foarte diferiți și ca vârstă, și ca stil: în ordine cronologică, Theodor-Cristian Po-

pescu și Vlad Mugur. Există deosebiri în ceea ce îți s-a cerut ție, ca actor, să faci?

Cred în absolut tot ce lucrez, indiferent de regizor. La Târgu-Mureș, eu și colegii mei de clasă ne doream foarte mult să lucrăm cu Theodor-Cristian Popescu. E un regizor cu care se colaborează foarte bine. Spectacolul *Eu când vreau să fluier*, fluier l-am făcut în trei săptămâni. Ziua repetam, noaptea mai învățam o pagină, o jucam a doua zi. Și tot așa. Fiind o montare cu și despre tineri, ne-am aruncat cu capul înainte, am crezut orbește și a ieșit ex-tra-or-di-nar.

Și cu Vlad Mugur?

A fost o întoarcere cu 180 de grade. Este un regizor dumnezeiesc. Orice vârstă ai avea, te aduce de la zero, indiferent ce joci. Cu atât mai mult dacă ești un actor matur și ca vârstă biologică, și ca experiență profesională. Vlad Mugur a lucrat *cu mine* – nu eu am lucrat *cu el* – exemplar. Niciodată nu mi-a zis: „E prost” sau „Nu face așa”.

Adică uneori chiar era prost ce făceai?

Bineînțeles. Când îmi aduc aminte cum mă prezentam la primele repetiții de mișcare și cum am crescut până la „generale”, mă îngrozesc și mă întreb de ce m-a suportat. A lucrat cu mine la nuanță: ce vrea să spună monologul respectiv, ce să se înțeleagă din el și ce nu, ce trebuie să lași suspendat, care-i tonul, care-i expresia

feței, care-s gesturile, cum să îți pum-nii etc. Cu toată lumea a lucrat așa, nu numai cu mine. Rezultatul a fost total diferit față de ceea ce făcusem înainte: un diamant brut, șlefuit în luni de zile, milimetru cu milimetru; o muncă de ceasornicar. Îmi aduc aminte că, la lectura la masă, am avut o întâlnire separată cu domnul Mugur și i-am spus: „Vreau să vă întreb cine e personajul meu, de unde vine, ce și de ce intenționează să facă, ce vrea să spună cu replica *Bună seara* când afară e și etc.” Într-o jumătate de oră l-am întrebat cât pentru cinci ore. Eram ca o sugativă, vroiam să aflu tot și nu mă dădeam în lături de la nimic. Nu mă temeam să greșesc. La sfârșit mi-a zis: „Dacă ne întrebăm amândoi și încercăm să găsim răspunsuri la tot ce mi-ai spus dumneata, riscăm două lucruri: ori iese un spectacol prost, ori, dacă iese bine, nu mai e Pirandello”. Atât mi-a explicat despre rol.

Ce anume îți dădea siguranță?

Tot: cum lucra, cum vorbea, cum venea pe scenă să ne arate. E un actor desăvârșit, în absolut toate rолurile. Venea din sală, tot drumul până la scenă, urca și zicea: „Dragă, aici trebuie să spui asta așa” sau „De acolo, te duci acolo”. Nu am întrebat niciodată de ce. Abia după ce puneam în practică îmi dădeam seama că era singura variantă și că alta mai bună nu există.

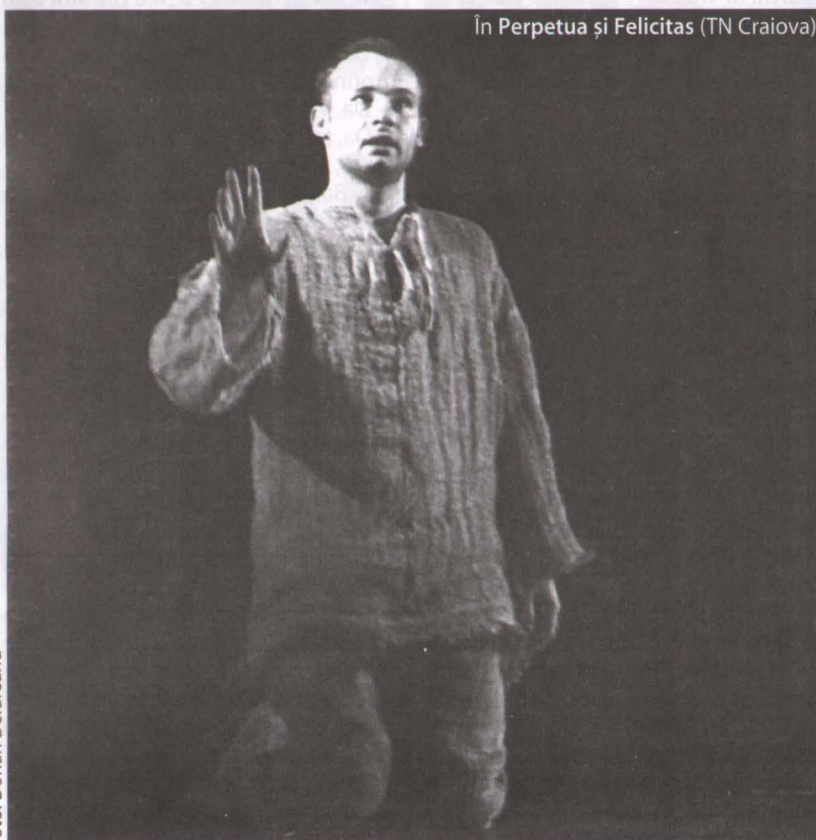
Dar cum de nu te simțeau un instrument?

După părerea mea, ce realizează Vlad Mugur în spectacole e operă de artă. Face teatrul în primul rând pentru actori. Ei sunt cei mai importanți, datorită lor există textul, decorul, lumina. Deci nu te poți considera decât umil și vrednic de învățătură. E adevărat că, la început, eram des-cumpănit. Intrasem în priză: vroiam să-i arăt, să vadă că nu-i înșel speranțele, că nu sunt prost și că merit să lucrez cu el. Apoi mi-am dat seama că nu trebuie să-mi fac griji: lângă un actor sau un regizor mare, indiferent cât de prost ești, nu se va vedea. În cel mai rău caz, te ajută el să pari bun.

Îți pare bine că ești actor? Ce te îndeamnă să continui?

Sentimentul, până la un punct absurdă, că nu pot altceva. Nu pentru că aș ști să fiu actor. De fapt, tot caut, încerc. Nici nu-mi dau seama cum e mai bine și cum e mai rău. Mi-e limpede doar că trebuie să pun minte și suflet, atât cât am, și să adaug cărămidă peste cărămidă. Uneori, construcția se dărâmă, dar o iau din nou de la capăt. Asta îmi doresc. Acolo îmi e sufletul.

Mirona Hărăbor

În Perpetua și Felicitas (TN Craiova)